

ΜΙΑ ΝΤΧΤΑ

Ἡ νύχτα εὐωδιάζει φῶς
τοῦ φεγγαριοῦ τοῦ νεροῦ
ἀνθρωπινὸ
Μοναξιὰ —
Ἵπάρχω
στὰ ἀνεμοπαρμένα ἄνθια τῆς 'μυγδαλιᾶς
ποῦ σκοτώνουν τὸ χρόνο
χαριτωμένα.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Περνάει ἡ γριὰ μὲ τὸ γαιδούρι
ὁ δρόμος γεμάτος πορτοκάλια
καὶ κουδεντιάζω μὲ τ' ἄπειρα σχήματα τοῦ καιροῦ
ποῦ ξεδιπλώνεται πάνω στὴ σάρκα τῆς γῆς.

ΚΑΛΕΣΜΑ

Ἡ φωνὴ τοῦ νεροῦ
ἀπέξω
σπρώχνει τὰ παιδιὰ μὲ πέτρες
νὰ μάθουν.
Αὐτὸ τὸ παιδί σκέφτεται
τῇ θάλασσᾳ καὶ φοβᾶται.
Ἐγὼ κυττάω τὸ κύμα
ποῦ ἀγνοεῖ τὴ γῆ καὶ τὸ παιδί.
Οἱ ἄλλοι γελᾶνε
ΓΕΛΑΝΕ.

ΣΤΝΕΙΡΜΟΣ

Ἐξω ὁρέχει
τρεῖς ἄνθρωποι περνᾶνε μὲ τὶς ὀμπρέλες τους
ἄστραψε
βροντῇ.
Πάντα μπροστά μου βλέπω τὴ μάνα μου μὲ κότσο.